

PREMIS RAMON LLULL 2009

Antònia Font

Antònia Font és un grup musical mallorquí compost per Jaume Manresa, Joan Miquel Oliver, Joan Roca, Pau Debon i Pere Manel Debon. La seva obra en català no els ha impedit ser una banda de referència arreu de l'Estat. Ofereixen una cara moderna i atractiva de la cultura balear.

Es caracteritza per la música festiva i per les lletres humorístiques i fantasioses. Entre els temes de les seves lletres destaca especialment l'espai i l'astronomia, però també l'entorn més quotidià i proper, i s'hi estableix un joc constant entre la perspectiva local i la visió global, universal o còsmica del món.

L'any 1997 Antònia Font va gravar la seva primera maqueta i aquest mateix any va fer el seu primer concert a Bunyola.

El 1999 va enregistrar el seu primer disc Antònia Font, i tan sols dos anys després el seu segon treball, A Rússia, fou nomenat Disc Català de l'Any a Ràdio4.

La seva tercera obra Alegria obtingué el Premi Puigporret de la Crítica al Millor Disc de l'Any 2002 i fou el segon millor disc espanyol en la Rockdelux.

L'any 2004 el grup mallorquí fou reconegut pel seu quart treball Taxi amb el Premi Altaveu del MMW al millor disc pop i fou declarat millor disc de l'any a l'Enderrock i la Rock'n'Clàssic.

El quintet mallorquí també ha estat guardonat amb el Premi Nacional de Música concedit l'any 2008 per la Generalitat de Catalunya per la seva darrera obra Coser i cantar. Aquesta obra ha estat enregistrada amb la cinquantena de músics de corda i vent de l'Orquestra Simfònica de Bratislava i amb arranjaments del compositor contemporani Miquel Àngel Aguiló. S'hi reinterpreten vint temes en què es descobreix una perspectiva inèdita del maridatge entre el pop i el simfonisme.

Jaume Adrover i Noguera

(Puigpunyent, 1929)

Promotor cultural. Fou el principal impulsor de la resistència cultural antifranquista als anys seixanta, amb una activitat incansable com a organitzador de debats i conferències.

Fundà i dirigí les Aules de Poesia, Novel·la i Teatre, que varen suposar un revulsiu formidable per al retrobament de la vida cultural a Mallorca i en què participaren els autors més destacats del moment de llengua catalana i castellana.

Promogué nombroses accions de solidaritat amb les víctimes de represàlies de la dictadura i donà aixopluc a nombroses iniciatives i reunions de les forces democràtiques. Com a director teatral, introduí a Mallorca autors contemporanis de primera línia, com Ionesco, Becket, Sartre i molts d'altres.

Als anys 80 i primers 90 dirigí el Festival de Teatre de l'Ajuntament de Palma, que va dur a l'escena mallorquina primeríssimes figures del teatre català, espanyol i internacional, com Gassman, Kantor, Marceau, etc.

Associacions Can Gazà – ICES, Es Refugi i Zaqueo (ex aequo)

Can Gazà - ICES
(Palma, 1978)

Can Gazà és una finca del Secar de la Real, de Palma, en què s'atenen les persones necessitades de Mallorca des del mes de març de l'any 1978. En aquesta data, la seva propietària, Catalina Cañellas, la va cedir personalment a Jaume Santandreu perquè hi acollís les persones excloses i freturoses de tutela.

Can Gazà, refundada l'abril de 1996, vol ser una —família de fet|| molt nombrosa formada per malalts socials; incapacitats per al retorn al mercat laboral ordinari; amb afeccions orgàniques de distint grau (algunes irreversibles) sobrevingudes a la seva alcoholèmia o toxicomania; sense suport social ni familiar, i amb escassos o nuls recursos econòmics. Té una capacitat màxima de 30 persones, nombre que s'ha mantingut des del començament.

Des del 2003 la gestió de Can Gazà la duu a terme l'associació Can Gazà, Institut contra l'Exclusió Social.

Les claus de la pràctica assistencial de Can Gazà per aconseguir aquests propòsits són les següents:

— L'ús de la xarxa pública de serveis socials i sanitaris, preferentment. D'aquesta manera, es racionalitza en grau extrem l'equip responsable, amb la qual cosa pràcticament la totalitat dels recursos econòmics recauen directament sobre les persones assistides.

— L'aprofitament de la finca com a camp de laborteràpia.

– El finançament va a càrrec d'una xarxa d'amics i cooperants, fet que els permet viure sense cap excedent però amb la màxima dignitat compartint tots els recursos. Tant els assistits i assistents com els cooperants de Can Gazà es proclamen família de fet autogestionada. Aquesta decisió obliga cada membre a ser responsable primer d'ell mateix i després dels espais de la casa i de la seva dinàmica interna i de la resta de familiars.

En aquest sentit, l'objectiu de l'associació —a banda de recollir els fons econòmics necessaris per sobreviure dignament dins l'austeritat i d'implicar-hi les administracions públiques— és difondre aquest model d'autogestió i familiar d'atenció a la necessitat humana.

Associació Es Refugi
(Palma, 1993)

L'associació Es Refugi fou creada el 1993, i el 1996 adquirí la finca de Ca l'Ardiaca a Palma, centre que forma part del circuit d'atenció a persones excloses o en risc d'exclusió social.

Actualment a Ca l'Ardiaca es duen a terme els programes següents:

– Ca l'Ardiaca I, centre d'acollida obert el 1998 per poder pal·liar la necessitat d'un centre com a alberg de nit.

– Ca l'Ardiaca II, zona habilitada per donar cabuda d'emergència a les persones ateses a altres centres.

– Unitat mòbil d'emergència social, un servei per a les persones en situació d'exclusió social, que es duu a terme mitjançant un conveni amb el Govern de les Illes Balears, s'Institut de Serveis Socials i Esportius de Mallorca, i l'Ajuntament de Palma.

El centre d'acollida de ca l'Ardiaca atén les persones excloses o en risc d'exclusió social. Dóna aixopluc i atenció assistencial a persones amb greus problemes de marginació i també cobertura a persones que viuen al carrer, a persones sense sostre, que no disposen d'instruments per poder resoldre la seva situació, tant econòmicament com personalment.

A Ca l'Ardiaca pal·lien les necessitats bàsiques d'aquestes persones, els proporcionen un lloc on dormir, sopar i berenar als matins, i també els elements d'higiene personal necessaris per poder dutxar-se i rentar la roba. Igualment, donen informació als usuaris sobre els recursos existents en matèria de formació, treball, ajuts, prestacions i ajuden a cercar feina els qui estan capacitats per fer-ho.

El perfil social dels usuaris és de persones d'entre 40 i 65 anys, la majoria es troben a l'atur o són treballadors temporals. És habitual també trobar usuaris que han complert condemna i estan marginats socialment i familiarment. La droga, l'alcohol i la ludopatia solen ser factors determinants de l'exclusió. Cada vegada hi ha més usuaris separats, amb recursos escassos i sense possibilitat de trobar un habitatge per l'alt cost que té.

Associació Zaqueo
(Palma, 1998)

L'Associació Zaqueo, impulsada per Francisco Sans Esteva, obrí les seves portes el 21 de febrer de 1998 a la plaça del Mercadal. Als seus inicis, només disposava d'un local que era menjador i dormitori a la vegada. El 1999, Zaqueo obre un nou local a la plaça de la Quartera, molt a prop del primer, per ampliar la capacitat i els serveis d'atenció.

L'Associació té per objectiu donar acollida als drogodependents actius no subjectes a tractament, homes i dones sense suport familiar que, per les seves condicions d'abandó, deambulen pels carrers durant el dia. Acullen, a més, qualsevol persona sense sostre o indigent que necessiti menjar.

Actualment, Zaqueo ofereix servei de menjador, que permet donar sopar a una mitjana diària de 125 persones i esmorzar a una mitjana diària de 35 usuaris. Les pernoctacions acullen unes 16 persones diàries.

L'Associació té en funcionament programes específics de salut, com l'atenció bucodental, i proporciona ulleres per millorar la visió. Zaqueo facilita l'adquisició de medicaments, els desplaçaments i les gestions administratives amb microajudes. També treballa en col·laboració amb els serveis socials de les institucions.

La tasca que desenvolupa Zaqueo la duen a terme un encarregat i dos monitors, amb la col·laboració d'una trentena de voluntaris, en torns setmanals de tres o quatre cada dia.

Bartomeu Barceló i Pons
(Palma, 1932)

Geògraf. Doctor en filosofia i lletres (secció d'història) per la Universitat de Barcelona (1968). Capdavanter dels estudis de geografia de les illes Balears, ha publicat nombrosos treballs sobre el tema, entre els quals destaca la seva tesi *Evolución reciente y estructura actual de la población de las Baleares*.

Del 1957 al 1971, fou director del Servei d'Estudis de la Cambra de Comerç de Palma i es féu càrrec de les publicacions d'aquest Servei. Fou catedràtic de l'Agregació de Geografia dels estudis universitaris de la Universitat de Barcelona a Palma des del 1976.

Col·laborà activament en la creació de la Universitat de les Illes Balears, de la qual fou vicerector i degà de la Facultat de Lletres. Creador i primer director del Departament de Geografia de la Universitat esmentada, és soci d'honor de la Societat Catalana de Geografia, filial de l'IEC, i membre de ple dret de la Comissió de Problemes Ambientals de la Unió Geogràfica Internacional (IGU).

Té publicats més de dos-cents treballs d'investigació geogràfica relatius a les Illes Balears, molts dels quals inclouen referències a Eivissa i Formentera. N'hi ha alguns d'específicament dedicats a temes de les Pitiüses: *Estructura de la població del municipi de Ibiza en 1960* (1964), *Ibiza y Formentera en el censo de riqueza territorial e industrial del año 1799* (1964) i *Población y turismo en el municipio de Sant Antoni Abat*.

El 2002, la Generalitat de Catalunya li concedí la Creu de Sant Jordi pel gran prestigi de la seva tasca acadèmica, que ha destacat en els camps de la investigació geogràfica de la geografia aplicada, de la demografia i dels estudis mediambientals, com també per la seva trajectòria assagística i periodística.

Manolo Bonet Fuster

(Ciutadella, 1947)

Fill de pare gallec i mare mallorquina. Als 12 anys ingressà al seminari diocesà, després de fer els seus primers estudis a l'Escola de les Carmelites des Castell, on residia, i continuar-los al Col·legi de la Salle, a Maó. Quan va sortir del seminari ja havia decidit ser missioner i dedicar la seva vida a propiciar una vida millor als més desfavorits arreu del món. Una vegada finalitzada la seva formació en el seminari diocesà, va ingressar a l'orde dels pares blancs. La seva primera destinació com a missioner ja va ser Ghana, país que el va marcar per sempre i al desenvolupament del qual ha dedicat tota la seva vida.

Així, el 1973 arribà al port de Tema. A la diòcesi de Nafrongo-Bolgatanga, al nord-oest de Ghana, treballà a les localitats de Tumu i Bawkú, on s'implicà vivament en les vivències, necessitats i inquietuds de les poblacions locals.

En contra de la seva voluntat, va haver de tornar a Menorca l'any 1983, on va romandre tres anys com a titular de la parròquia de Sant Climent. Durant la seva estada a l'illa, organitzà nombrosos actes de solidaritat i de sensibilització amb els pobles de Ghana, que varen convertir-lo en un personatge estimat arreu de Menorca.

Així, l'any 1987, el diari Menorca el va reconèixer públicament com a protagonista de la vida menorquina. Anys després, el 2006, rebé la Medalla d'Or de la Ciutat de Maó.

Manolo Bonet retornà a aquest país el mateix any 1987. El seu únic equipatge —com a mostra de la solidaritat menorquina— fou una furgoneta, una cubeta, un grup electrogen i un contenidor sencer amb diferents estris. Volia fomentar la creació d'una cooperativa rural per al desenvolupament de l'agricultura i de la medicina preventiva. Destinat a la missió que els pares blancs tenien a Garu, va descobrir un petit llogaret anomenat Binde. Allà, Manolo Bonet va trobar el lloc ideal per començar un complex sanitari i sociocomunitari, com a projecte assistencial i de pau. Dues dècades de tasca a Binde han transformat la zona integralment. Amb l'ajut d'una gran quantitat de voluntaris, professionals, entitats i institucions, ha convertit Binde, amb la complicitat de la població local, en una petita ciutat per viure-hi dignament.

Avui, el pare Bonet observa que, davant les sempiternes amputacions de somnis, aquesta vegada sí que va ser possible la utopia. Una comunitat local entregada, que va abandonar les seves rivalitats ètniques ancestrals per emprendre un projecte en comú, la solidaritat dels pobles de les Illes Balears i la seva implicació directa per millorar la qualitat de vida en un lloc remot del nord-est d'Àfrica i la tasca d'un timoner eficaç, Manolo Bonet, van obrar el miracle. El pare Bonet ha aconseguit aixecar un hospital a cops de la seva veu suau, sense estridències. La realitat que Binde representa: hospital, escola, aigua, civisme, convivència.

Josep Oriol Bonnín Gubianas

(Barcelona, 1946)

Metge, especialitzat en cardiologia i cirurgia cardíaca. Llicenciat en medicina per la Universitat Central de Barcelona (1970) i especialitzat a l'Hospital de Santa Creu i Sant Pau de la Ciutat Comtal, en el qual va participar en el primer trasplantament cardíac i en la primera extracció multiorgànica que es van dur a terme a Espanya.

El 1985 va ser nomenat cap del Departament de Cirurgia Cardíaca del Centre Quirúrgic Sant Jordi, de Barcelona. Set anys més tard, va ser nomenat cap del Servei de Cirurgia Cardíaca de la Policlínica Miramar de Palma, on el 22 de setembre de 1992 va fer la primera intervenció a cor obert a les Illes Balears. Des de setembre de 2002, ocupa el càrrec de cap de cirurgia cardíaca de l'Hospital Universitari Son Dureta i, des de novembre de 2003, també exerceix funcions de cap del Servei de Cirurgia Cardíaca de la Clínica USP Palma Planas.

Entre 1977 i 1985, va ser professor de la Facultat de Medicina de la Universitat Autònoma de Barcelona i, entre 1975 i 1985, de l'Escola d'Infermeria de l'Hospital de

Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. És autor de més de cent comunicacions i publicacions científiques en revistes espanyoles i estrangeres.

Va ser guardonat, el 1984, amb el Premi d'Investigació Enric Concustell, atorgat per l'Hospital de Sant Pau, per la tasca feta en trasplantament cardíac experimental i, l'any 1988, amb el Premi d'Investigació de la Societat Espanyola de Cardiologia sobre cardiopatia isquèmica.

José Costa Ferrer

(Formentera, 1933)

Conegut amb el sobrenom de Pep Paya, ha dedicat tota la seva vida al transport de viatgers. Encara que el seu primer lloc de feina fou a ses Salines d'Eivissa, ben aviat, l'any 1950, i quan només tenia disset anys, juntament amb el seu pare, es va dedicar a conduir un taxi.

La família Paya era àmpliament coneguda a Formentera, ja que, dos anys abans, l'any 1947, Joan Paya, el seu pare, havia adquirit el primer minibús de l'illa, que tenia vint places i un habitacle per transportar mercaderies. L'any 1967 fundà l'empresa Autocares Paya, que s'ha convertit en una moderna empresa que ha crescut paral·lelament al desenvolupament econòmic i social de Formentera.

Actualment, Autocars Paya disposa d'una flota de 24 vehicles que cobreixen totes les necessitats de transport de l'illa, que encara que sigui petita té unes característiques geogràfiques que fan necessaris uns mitjans de transport còmodes i moderns. A més, l'empresa és concessionària del servei públic regular de l'illa de Formentera, s'encarrega del transport escolar i ofereix serveis de desplaçament de viatgers de manera discrecional.

Carlos José Cristos González (a títol pòstum)

(Vigo, 1957- Mallorca, 2008).

Metge de professió. Quan Cristos González va patir una atòfia sistèmica múltiple, va decidir mostrar en pantalla la seva lluita per continuar vivint, tot i patir una malaltia degenerativa, rara i mortal. De fet, en els seus darrers anys de vida, una de les seves necessitats era comunicar-se per correu electrònic amb alguns dels només 800 afectats per aquesta patologia arreu del món, i també amb altres pacients de malalties incurables. Aquestes ganes de viure fins al darrer dia amb dignitat es reflecteixen en el documental *Las alas de la vida*, en la qual ell mateix, com a malalt terminal, descriu com és el camí cap a la mort. *Las alas de la vida*, dirigit pel seu amic, Antoni P. Canet, aborda amb valentia un tema controvertit i polèmic: el dret a la mort digna. En aquesta pel·lícula documental, Carlos Cristos s'enfronta a la mort i

en parla amb naturalitat, com també del testament vital i les cures pal·liatives, entres d'altres qüestions.

La música tradicional i la recuperació d'instruments antics eren les seves passions i es va convertir en un expert. Va formar part de grups de música tradicional gallega, tocava diferents instruments i va compondre diverses cançons. Una d'aquestes, "Chegando a mil", és el leitmotiv de la banda sonora del documental.

Las alas de la vida va ser premiat a la Seminci de Valladolid com a millor documental i s'exhibirà a col·legis francesos en el curs 2009-2010.

Josep Darder Seguí (a títol pòstum)

(Palma, 1924)

Nascut a Palma el 1924, va morir a Tarragona, on té un carrer amb el seu nom, l'any 2008. Geòleg, especialista en hidrologia i llicenciat en ciències naturals (1945). Entre els anys 1947 i 1948, imparteix assignatures a l'Escola d'Enginyers de Mines de Madrid i a la Facultat de Ciències Naturals de Madrid. Posteriorment, entre els anys 1948 i 1949, s'estableix al Laboratori de Geologia de la Mediterrània Occidental del Col·legi Francès a París, becat pel Govern francès.

A partir de 1947, treballa com a geòleg professional, inicialment en la recerca d'aigües subterrànies, i amplia al llarg dels anys el seu camp de treball a pràcticament tots els àmbits de la geologia. Especialitzat en hidrogeologia (aigües subterrànies), va ser director de l'Empresa d'Aigües de Tarragona (AITASA), entre 1965 i 1974. Sota la seva direcció, AITASA fou una escola per a molts geòlegs de l'època i va fer nombrosos estudis i dictàmens sobre captació de recursos hídrics en el subsòl.

El Col·legi de Geòlegs de Catalunya reconeix oficialment el senyor Josep Darder com a "Geòleg de l'Any 2007" en el decurs del sopar de Nadal que tingué lloc el divendres 14 de desembre. D'aquesta manera, l'entitat volia retre homenatge a la trajectòria professional d'aquest destacat geòleg mallorquí, mestre encara de les noves fornades, a qui constantment dóna suport.

Juntament amb son pare, el catedràtic Bartomeu Darder Pericás (1895-1944), va explorar el territori peninsular i balear, viatjant a peu i en bicicleta per descobrir els secrets i la memòria del passat. I quan en els anys 70 el boom del turisme posà de manifest l'escassetesa d'aigua a Mallorca, Josep Darder va preparar un transvasament d'aigua pioner del riu Ebre a l'illa.

Poc abans de morir, va llegar al Govern de les Illes Balears milers de documents científics i familiars amb testimonis dels treballs científics de son pare, que havia estat

alumne de Ramón y Cajal, premi Nobel de Medicina. El llegat està valorat en 100.000 euros.

Miquel Duran i Pastor

(Palma, 1934)

Llicenciat en filosofia i lletres per la Universitat de València, doctor en història per la de Barcelona i catedràtic d'història contemporània per la UIB, on ha dirigit els Departaments d'Història Moderna i Contemporània i de Ciències Històriques i Teoria de les Arts. Des de 2005 és professor emèrit de la UIB. Fou un dels principals promotors d'aquesta Universitat.

De 1972 a 1977 fou responsable de Cultura de l'Ajuntament de Palma: organitzà el trasllat de les despulles de Gabriel Alomar i de Bartomeu Rosselló-Pòrcel al cementeri municipal; establí la commemoració anyal del Regne de Mallorca amb les altres illes, Perpinyà i Montpeller; fou promotor de l'adquisició del Casal Solleric per Cort; programà que el filòleg Francesc de B. Moll parlàs de la llengua de Ramon Llull vora el seu sepulcre; tornà el nom del beat al carrer de Lulio; restaurà el nom de festa de l'Estendard el 31 de desembre i oferí als funcionaris municipals l'ensenyament del català.

Obtingué un escó al Congrés de Diputats per a les Corts Constituents (1977) en la coalició d'UCD com a liberal independent. Hi tornà durant la I Legislatura (1979). A la UCD exercí de secretari general de les Illes i després com a president de Mallorca. Amb els parlamentaris illencs ocupà la Diputació Provincial el 1977 i va ser elegit secretari primer de l'Assemblea de Parlamentaris. Una vegada obtingut el règim preautonòmic (1978), desenvolupà la tasca de conseller d'Interior.

Fou un dels fundadors de les Joventuts Musicals Ciutadanes (1956) que, anys després, presidí, alhora que la va estendre per tota l'illa. Organitzà el Concurs Internacional de Piano F. Chopin i G. Sand a Valldemosa (1960). En concloure el XIII Congrés Internacional de Joventuts Musicals, fou elegit vicepresident de la Federació de Joventuts Musicals amb seu a Brussel·les.

Ha presidit la Societat Arqueològica Lul·liana, és acadèmic numerari de la de Doctors de Barcelona, corresponent de la de Bones Lletres de Barcelona, i ha rebut l'Encomienda amb placa d'Alfons X el Savi i la medalla constitucional.

La seva obra publicada inclou estudis sobre el romanticisme musical, les cartes de Vicente de la Fuente a J.M. Quadrado, l'any 1936 a Mallorca, les relacions de Weyler amb Canalejas, la Legió de Mallorca el 1936, les repercussions de la Revolució de 1868 a Mallorca, l'entrada de Joan March a la política, la tancada de la Universitat

Literària del XIX i els intents per restablir-la, el bisbe i diputat B. Nadal, Alcalá Zamora i les autonomies, la producció historiogràfica de Quadrado, la política autonòmica de la II República, el pensament historiogràfic mallorquí del vuit-cents, i l'apropiació poètica i històrica de M. Costa i Llobera.

Els Valldemossa

Els Valldemossa, com a grup estable, varen començar la seva singladura professional l'any 1959. El nucli inicial del grup el formen els tres germans Rafel, Bernat i Tomeu Estaràs, a més del seu cosí Maties, el qual posteriorment deixà la formació musical. Més endavant, s'hi incorporà Genia Tobin, que després es casà amb Tomeu.

Entre els col·laboradors habituals del grup cal destacar: Ramon Farran, Jorge Caici, Jayme Marques, Paco Ballinas, Joan Bibiloni, Pep Milán, Fernando González, Daniel Lagarde i Miquel Brunet.

Amb l'èxit que varen assolir amb la cançó —Fiesta|| en el prefestival d'Eurovisió de l'any 1970, incrementaren la seva presència en diferents esdeveniments musicals de tot Espanya i l'estranger. Hi va contribuir també que l'any anterior els tres germans Estaràs havien acompanyat Salomé quan va aconseguir el primer premi en el Festival d'Eurovisió. Posteriorment, guanyaren festivals musicals tan diversos com el Festival Español de la Canción Infantil o el Festival del Miño.

L'any 1972 editaren el seu disc Trobada amb cançons fetes sobre una tria de poemes de diversos escriptors mallorquins (Josep Maria Llompart, Blai Bonet, Maria Antònia Salvà, Celia Vinyes...).

L'any 1990, amb lletres d'autors contemporanis, es publicà un disc amb cançons noves dedicades a Palma. Hi col·laboraren artistes com Tomeu Sales, Guillem d'Efak, Toni Morlà, Damià Tomàs i Miquel Brunet.

També a inicis d'aquest mil·lenni, Els Valldemossa incorporaren a la seva carrera musical "Erzherzog Ludwing Salvator", una obra cantada en alemany que més tard es va traduir al català, i que s'inspira en el context de les temporades que l'arxiduc passà a la costa nord mallorquina i la seva relació amb els habitants de l'illa.

Al llarg d'una extensa trajectòria de més de quaranta-cinc anys, Els Valldemossa s'han convertit en autèntics ambaixadors de la nostra cultura per les quaranta ciutats europees i la resta de llocs on han actuat. El grup utilitzà el català a les seves lletres i va demostrar una preocupació per la música de les diferents àrees geogràfiques d'influència històrica a les Illes Balears.

Federació d'Entitats d'Atenció a la Infància i Adolescència Balear (FEIAB)

El 30 de març de 2004 es presentà la FEIAB, una associació que aglutina totes les entitats residencials de Mallorca i la majoria de les entitats col·laboradores amb el Servei de Menors de l'Institut Mallorquí d'Afers Socials (IMAS): l'Intress, la Fundació Natzaret (amb més de 80 anys d'existència), Jorbalan, El Temple, Padre Montalvo, Betlem, Minyones, Ames, Mater, Es Casal Joan XXIII, Grec i Fundació Aldaba. La finalitat de la seva unió a les Illes Balears era poder donar veu als infants desprotegits i fer visibles a la societat i a les administracions competents les dificultats i necessitats dels infants i joves que es troben en una situació d'«alta fragilitat social».

Són 12 entitats que atenen la infància i l'adolescència i que han fet que el lema «la unió fa la força» sigui una autèntica realitat. Els centres actuen com a col·laboradors dels consells insulars, que són els organismes que tenen la competència de la infància desprotegida, a través de l'Institut de Serveis Socials i Esportius a Mallorca i del Consell Insular d'Eivissa.

Les entitats gestores d'aquests centres han tingut contractes amb els consells insulars, dels quals rebien aproximadament un 50 per cent dels doblers que els costa gestionar-los. En total, les 12 entitats gestionaven el 2004 un total de 219 places residencials per a infants i adolescents que provenien de famílies desestructurades. 20 d'aquests centres estaven ubicats a Mallorca i 2 a Eivissa.

Aquestes entitats també pretenen donar a conèixer com són i de quina manera funcionen els centres o pisos que acullen aquests infants i joves perquè desaparegui la idea dels antics «reformatoris o hospicis». La FEIAB es planteja treballar per «representar i promocionar els interessos educatius, socials i econòmics dels seus associats» perquè puguin oferir a la societat un servei de qualitat.

També treballen per aconseguir «un marc jurídic i legal» que faci possible establir una situació de drets a les entitats federades i incentivar i promoure bones pràctiques. Entre altres metes, la FEIAB vol proposar formes contractuals més adequades i no mitjançant convenis o subvencions com s'ha fet fins ara.

Germandat de Mestres Jubilats i Mestres Jubilades de les Illes Balears

La Germandat de Mestres Jubilats i Jubilades de les Illes Balears, amb seu a Palma, quedà constituïda com a entitat sense ànim de lucre a mitjan de la dècada dels anys 80. En aquests moments compta amb uns 400 membres, que viuen a totes les Illes Balears.

En els Estatuts de l'associació queden clars els seus set objectius: estimular els vincles d'unió entre els socis, promovent les activitats culturals, recreatives i de formació permanent que es creguin convenientes; representar els interessos i drets generals davant d'institucions públiques i privades; fomentar les relacions de l'associació amb altres organismes; col·laborar amb altres associacions, especialment amb les relacionades amb l'ensenyament i els ensenyants per tal de coordinar conjuntament actuacions d'interès general; establir relacions amb entitats tècniques, científiques, professionals, culturals, etc. que puguin ser d'interès per als socis; promoure la creació d'una federació o confederació d'ensenyants jubilats, i promoure la creació d'una cooperativa que s'encarregui de la construcció d'una residència per a ensenyants jubilats.

L'associació, per aconseguir aquests objectius, creà una revista i, després, una pàgina web pròpia per tal de donar a conèixer el treball desenvolupat i els seus esforços en pro dels ensenyants jubilats. Aquesta web està adaptada perquè la puguin consultar les persones cegues.

La idea promotora partí d'un nucli inicial petit, de tres o quatre persones, mestres tot just jubilats. No volien perdre el contacte amb els seus antics companys de feina i volien continuar aprenent. De fet la Germandat organitza per als seus membres classes d'anglès i informàtica, activitats culturals, excursions, viatges, etc., i ensenya jocs i rondalles als col·legis públics. A més, cada setmana ajuda a instal·lar el Museu de l'Ensenyament a Inca, des de fa alguns anys, en col·laboració amb la Conselleria d'Educació i Cultura. Arran del treball que duu a terme, grups de jubilats de la Germandat han guanyat tres anys consecutius el Premi Europa per a Persones Majors, que organitza el Centre Balears Europa.

Una altra vessant important en la seva feina és la de la solidaritat. Els membres de l'associació fan companyia i ajuden mestres malalts o sense família, col·laboren activament amb la residència de majors de l'Hospital Militar, amb disminuïts, en una botiga d'articles de preu just i també donen de menjar al servei social i missioner que tenen els pares caputxins a Palma.

Cristòfol Guerau de Arellano i Tur

(Palma, 1942)

Catedràtic de ciències naturals. És un profund coneixedor del patrimoni natural de les Pitiüses i un dels pioners i principals impulsors en la creació dels moviments per a la conservació de l'entorn i la defensa de la cultura pitiüsa.

Va tenir un paper fonamental en la mobilització popular que aconseguí la declaració com a parc natural de ses Salines d'Eivissa i Formentera i es va implicar en la represa

de l'Institut d'Estudis Eivissencs, a més de ser vocal de la Comissió Executiva durant 13 anys.

Va exercir durant 37 anys la docència, principalment a l'Institut Santa Maria d'Eivissa, la qual va compaginar amb l'ensenyament de cursos i seminaris a la UNED i a la Universitat de Santander.

Gràcies als seus coneixements de biogeografia, ecologia i botànica ha publicat assaigs i texts de caràcter científic i divulgatiu. La seva tasca extensa ha estat reconeguda amb importants guardons, com ara la Menció d'Honor Sant Jordi (1993) que concedeix l'Institut d'Estudis Eivissencs, i el premi Importante (1998) i el Premi Illes Pitiüses (2002) concedits pel Diario de Ibiza pels seus mèrits rellevants en la docència i en la tasca investigadora i divulgadora del medi natural.

IES Politècnic

(Palma, 1932)

Des de l'any 1920 fins al començament del 1930, a tot Espanya es va desenvolupar la idea i la necessitat de millorar la formació dels obrers de certes indústries, per la qual cosa es varen crear una sèrie de centres de formació per als operaris. Així neixen les escoles de treball, les escoles d'arts i oficis, etc. A Palma, l'11 de gener de 1932 s'iniciaren les activitats a la recent creada Escola del Treball, ubicada al carrer Pere d'Alcàntara Peña.

Aquesta Escola del Treball va ser el principi i el motor del desenvolupament de la formació professional a Palma. L'any 1955, d'acord amb la Llei de formació professional i industrial, li concediren el reconeixement d'Escola d'Aprenentatge Industrial i ja s'hi varen poder obtenir el títol d'oficial industrial, en acabar els estudis de tres anys, i, posteriorment, el de mestria industrial, si es cursaven dos anys acadèmics més. D'aquesta etapa, té el reconeixement d'Escola de Mestria.

A principis dels anys 60, es va traslladar al carrer de Menorca perquè hagué d'ampliar les seves instal·lacions. El 1983, es varen complir els 50 anys del seu funcionament. Els temps han canviat, es modifiquen plans d'estudis, currículums, activitats, etc.; la mestria industrial és substituïda pels nous estudis d'FP 1 i FP 2, i arriba a tenir devers 1.400 alumnes que cursen estudis professionals de diferents branques i famílies.

Aquest centre es va adaptant a les noves circumstàncies, als nous reptes i lleis, i es converteix en l'Institut Politècnic. Arriben els cicles experimentals de formació professional i la iniciació de la Reforma dels Ensenyaments Mitjans (REM), que deixaran pas a l'ESO, al batxillerat i a la nova FP (cicles formatius de grau mitjà i de grau superior).

El curs 2007-2008 es complí el 75è aniversari de l'antiga Escola de Treball de la qual és hereu l'actual Institut, però ja no es dedica exclusivament a la formació professional. Actualment, l'Institut té 53 grups diferents d'alumnes. Hi treballen 133 docents. L'alumnat és molt heterogeni: des dels 12 fins a més de 40 i 50 anys.

Joan Lacomba García

(Mallorca, 1934)

Artista, professor i catedràtic. Joan Lacomba expressa les seves idees artístiques a través de l'escultura, la pintura, el gravat, les instal·lacions i la direcció teatral.

Després d'estudiar a l'Escola Superior de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona, va iniciar la seva tasca docent com a professor de secundària de dibuix a l'Institut Joan Alcover. Entre 1970 i 1979, fou catedràtic per oposició lliure a l'Institut Menéndez Pidal d'Avilés (Astúries). L'artista va tornar després a Mallorca a través d'un concurs de trasllat i va continuar com a docent a l'Institut Guillem Sagrera i Berenguer d'Anoia d'Inca.

En l'àmbit artístic, entre els anys 1982 i 2006, Joan Lacomba va preparar l'escenografia, el disseny de llums i el vestuari dels grups de teatre Xicarandana, Brut-Grup i Som X. L'any 1996, va exposar la seva creació Mans, mans, mans, peus al Claustre de Sant Domingo d'Inca i, l'any 1999, Joc Festiu al carrer Major d'Inca i, tres anys més, a Alaró. Entre 2002 i 2003, va realitzar el muntatge Les mans, els peus, el vi al pati Can Gelabert de Binissalem i a l'IFEBAL de Palma.

Al llarg de la seva extensa trajectòria ha muntat una gran quantitat d'exposicions d'escultura i pintura i ha participat en mostres col·lectives i de les Illes Balears, Madrid, Barcelona, Elx, Lleó i San Francisco (Califòrnia).

Miquela Lladó i Vidal

(Palma, 1948)

Cantautora dins el moviment de la Nova Cançó. Fundadora i cantant del grup Música Nostra. Autora i compositora de molts dels temes enregistrats pel grup en els treballs discogràfics. Al llarg de tots aquests anys amb Música Nostra, ha duit a terme una significativa tasca de recerca i actualització de la cançó popular que ha contribuït a mantenir-la viva i a recuperar el ball de bot com a element lúdic de participació popular.

Fundadora i membre del grup Siurell Elèctric. Membre del grup Alea, que, integrat també per Rosa Zaragoza, treballa les músiques antigues de les tres cultures, amb

repertori de cançons cristianes, jueves i musulmanes. Membre de l'Ensemble Llull, amb qui va participar en l'enregistrament del treball discogràfic D'Amic e Amat. Maria Laffitte & Ensemble Llull (Ona Digital, 1998).

Ha col·laborat amb l'Orquestra Simfònica de Balears en la presentació de concerts didàctics i familiars, i en l'adaptació i la narració de diverses obres. Des de l'any 1980 ha recitat el poema "La colcada" en la celebració de la Festa de l'Estendard. Ha realitzat al Teatre Municipal de Palma els muntatges de lectura i interpretació de poemes dirigits pel seu germà, Rafel Lladó: Poemes en escena (1999) i Retrat de dona urbana (2000).

El desembre de 2004 torna als seus orígens de cantautora amb l'enregistrament Com un ventall (Blau, 2004), en què es configuren diversos aspectes de la seva trajectòria musical i humana.

És diplomada per la Davies's School of English de Londres i diplomada en professorat d'educació general bàsica (especialitat anglès) per l'Escola Universitària de la UIB.

Ha estat guardonada amb el premi Cerverí de Girona per la lletra "Fandango del jardí" (Girona, 2000); amb el premi Jaume II en reconeixement a la seva trajectòria musical i a la seva dedicació a la cultura popular pel Consell Insular de Mallorca (octubre de 2007). L'Ajuntament de Palma li va fer un acte d'homenatge en reconeixement a la seva trajectòria artística (Festes de la Mare de Déu de la Salut, setembre de 2007).

És membre del Consell Assessor de Cultura Popular i Tradicional del Consell de Mallorca (octubre de 2007). Des de l'any 1974 treballa en la docència de l'anglès i en tallers de poesia.

Úrsula Mascaró i Pons

(Ciutadella, 1969)

Úrsula Mascaró representa la tercera generació d'una de les empreses familiars de sabates més internacionals de Menorca. Neix a Ciutadella (Menorca), però se sent profundament arrelada a Ferreries, on viu amb tota la seva família. Filla i néta de fabricants de calçat, va estudiar interiorisme a Milà perquè no volia saber res del negoci familiar. Després de sis anys vivint en aquesta ciutat italiana es va convèncer que el seu futur era la moda. Duu uns vint anys treballant a Jaime Mascaró i ja en fa deu que va llançar la seva pròpia línia. Úrsula Mascaró s'encarrega de la part del disseny, mentre que la seva germana Lina gestiona el negoci familiar. David Bell, el seu marit, és el responsable de la seva marca, Pretty Ballerinas, creada l'any 2005 per a la venda en línia, i que té una botiga a Madrid i Londres.

L' EMPRESA

Els orígens de l'empresa es remunten a un petit taller artesanal de sabatilles de ballet, fundat a Ferreries l'any 1918 per Pedro i Antonio Mascaró. En els anys 50, la segona generació de l'empresa, de la mà de Jaime Mascaró —fill de Pedro—, transforma el taller en una fàbrica de calçat de disseny i qualitat, i comença un procés d'expansió constant que en l'actualitat, ja amb la tercera generació, es plasma en la internacionalització de la companyia i en la creació d'una important xarxa de botigues pròpies a diferents països. El grup comercialitza tres marques: Jaime Mascaró, Úrsula Mascaró i Pretty Ballerinas. La col·lecció Jaime Mascaró s'adreça a un estil de dona actual, elegant i sofisticada; Úrsula Mascaró es basa en els dissenys més avantguardistes, i Pretty Ballerinas crea calçat pla de disseny (ballarines). A més del caràcter familiar, la marca es caracteritza per la vinculació amb Menorca, ja que encara s'hi fabriquen íntegrament els seus productes. La xarxa de botigues s'estén fins a Taiwan i Nova York (Soho).

Pere Mascaró i Pons (a títol pòstum)

(Ciutadella de Menorca, 1956 – Palma, 2007)

Economista i polític. Es llicencià en ciències econòmiques a la Universitat de Barcelona. Des de 1979 va viure a Mallorca.

Després de llicenciar-se, fou assessor laboral de Comissions Obreres entre el 1979 i el 1981. Va ser director de l'Escola Universitària de Treball Social de la Universitat de les Illes Balears (UIB), en què fou professor fins a l'any 1998. En el mateix centre acadèmic fou professor d'economia aplicada i promotor de la constitució del Servei d'Ocupació de les Illes Balears (SOIB). Durant el primer Govern que presidí Francesc Antich, ocupà el càrrec de secretari general tècnic de la Conselleria de Treball i després passà a dirigir el SOIB.

Va centrar la seva investigació i recerca en els estudis del mercat laboral i del benestar social. A més, la seva trajectòria professional sempre va seguir el plantejament solidari de l'economia, traslladant aquesta ciència al món social des d'un punt de vista humà i accessible a tothom.

Ha estat coautor, juntament amb Maria Antònia Carbonero, del treball "El marc sociodemogràfic dels serveis socials a Mallorca" (1988), i també ha publicat articles en nombroses revistes científiques especialitzades.

En el seu vessant polític, milità en el Partit Comunista d'Espanya (PCE) des de 1976 fins a 1981, i a Esquerra Unida des de 1986. Fou regidor de l'Ajuntament de Palma

per la coalició Esquerra Unida (1995-96). També va mantenir una relació estreta amb el sindicat Comissions Obreres.

En record de la seva figura, l'IMAS del Consell de Mallorca (juntament amb el Govern i l'Ajuntament de Palma) ha promogut els Premis Pere Mascaró i Pons per fomentar l'estudi i l'anàlisi socioeconòmics en l'àmbit del serveis socials, amb una dotació de 18.000 euros.

Maria Antònia Pascual Parella i Joana Vanrell Cloquell (ex aequo)

Mestres de l'Aula Hospitalària de l'Hospital Son Dureta, que va ser creada l'any 1995 i pertany al Programa d'Educació Compensatòria de la Conselleria d'Educació i Cultura. L'objectiu de l'Aula és evitar el retard escolar dels pacients més joves amb una hospitalització llarga.

Maria Antònia Pascual Parella
(Palma, 1954)

Diplomada en magisteri, especialitats de llengua castellana, francesa, anglesa i catalana. Ha treballat en diferents escoles públiques: CP Son Serra (sa Vileta, Palma), CP Nicolau Calafat (Valldemossa), CP Es Canyar (Manacor), CP Montaura (Manacor de la Vall), del qual fou la directora des de 1988 fins a 1995.

El setembre de 1995 va inaugurar l'Aula Hospitalària i des d'aleshores n'és la professora responsable.

Joana Vanrell Cloquell
(Algaida, 1953)

Diplomada en magisteri, especialitats de matemàtiques, ciències naturals i educació infantil. Fou monitora de centres de vacances escolars del Ministeri d'Educació i Cultura (a Selva, Menorca i Formentera). Ha treballat a escoles concertades i públiques: Col·legi Santa Magdalena Sofia (Palma), CP Es Puig (Lloseta), CP Can Bril (Sencelles), CP Coll d'en Rabassa (Palma).

És professora de l'Aula Hospitalària des del setembre del 1998.

Aula Hospitalària

L'Aula Hospitalària és una escola pública que la Conselleria d'Educació té dins l'Hospital Son Dureta i que pertany al Programa d'Educació Compensatòria.

Es va crear l'any 1995 mitjançant un conveni entre el Ministeri d'Educació i Cultura i l'INSALUT.

És la primera i l'única aula hospitalària de les Illes Balears. Sorgeix, com la resta d'escoles hospitalàries, per la necessitat de donar suport educatiu als infants i joves ingressats.

Entre els seus objectius destaquen:

- Continuar, sempre que es pugui, el procés educatiu dels infants i joves ingressats per evitar el retard escolar que comporta una hospitalització llarga.
- Ajudar els infants i joves a superar l'angoixa i l'aïllament que els suposa la malaltia, mitjançant una atenció pedagògica qualitativament diferent.

A l'Aula Hospitalària acudeixen infants i joves en edat d'educació obligatòria (de 5 fins a 16 anys).

Al llarg d'un curs escolar s'atenen a l'aula uns 150 alumnes.

Maria Misericòrdia Ramon i Juanpere

(Reus, 1951)

Biòloga. Va obtenir el grau d'excel·lència en la llicenciatura (1975) i el doctorat (1981) a la Universitat de les Illes Balears. És professora titular de l'àrea de coneixement de genètica des del 1985 a la mateixa universitat. Ha centrat la docència en la genètica humana i l'evolució i imparteix cursos tant en la llicenciatura com en el doctorat en biologia i medicina. També ha estat docent de diferents màsters, cursos d'especialista i altres cursos de postgrau en els darrers 20 anys.

Com a investigadora, ha treballat en el camp de la genètica de les poblacions amb especial èmfasi en la població humana de les Illes Balears. També ha estudiat els mecanismes d'evolució que es donen a les Illes Balears amb altres espècies com ara les sargantanes.

És coautora de més de 60 publicacions i de més de 70 comunicacions a congressos.

Ha organitzat activitats de divulgació científica i manté col·laboracions amb reconeguts centres investigadors d'Espanya i de l'estranger.

Com a política, va ser consellera d'Innovació i Energia des del 17 de març de 2000 fins al 17 de febrer de 2001. A més, ha estat presidenta del Consell Assessor de RTVE i vicepresidenta de la Federación de Mujeres Progresistas.

Margalida Ribas Prats

(Barcelona, 1930)

Empresària hotelera d'Eivissa pionera en el camp de la restauració.

És una dona emprenedora que va estudiar hoteleria a París, on treballà durant tres anys a l'Hotel Fernès. Durant els anys 50 va regentar una pensió a Barcelona i després es traslladà a Eivissa, on va obrir l'hotel Els Pins, a la badia de Portmany, el qual va dirigir entre els anys 60 i 70.

També va dirigir el restaurant Sa Punta al Port de Santa Eulària entre els anys 70 i 80. A la dècada dels 80 va inaugurar el restaurant Doña Margarita al passeig marítim de Santa Eulària i més tard en va obrir un altre amb el mateix nom al port esportiu, el qual dirigí fins a la seva jubilació.

És membre d'associacions d'hoteleria com Skal Club, en què va ocupar càrrecs directius. Durant tota la seva vida ha lluitat per oferir la màxima qualitat de servei al turisme.

Joan Riera Ferrari

(Manacor, 1942)

Pintor i escultor. L'any 1962 va fer la seva primera mostra com a pintor al Centre Cultural de Manacor i tan sols cinc anys després, l'any 1967, les seves obres ja tenien un caire internacional i va protagonitzar una exposició a la galeria Charbonel de Hèlsinki.

Eivissa, Roma, Munic o Bèlgica són exemples d'alguns dels llocs que han captivat Joan Riera. La seva afició a viatjar ha inspirat nombroses de les seves sèries pictòriques i l'han portat a exposar a galeries de gran renom com per exemple la J. Bastien Art de Brussel·les o la Hartley-Hill Gallery de Califòrnia, i a participar en fires internacionals d'art, com Lineart de Bèlgica amb la J. Bastien Art o Arte Roma en un estand de la Galeria Ra del Rey (1997).

També en l'àmbit estatal el seu èxit és indiscutible i l'ha duit a formar part de les fires nacionals més importants com Arco o la fira de Barcelona Art Expo, a exposar a nombroses ciutats d'Espanya i a rebre distincions com el Premi Amics de l'Art l'any 1999.

L'any 2007 Joan Riera ofereix obres de la seva col·lecció privada i organitza conjuntament amb l'ONG Llevant en Marxa una subhasta per a la construcció de pous d'aigua en benefici d'Etiòpia.

En l'actualitat està prevista la inauguració de dues exposicions seves: la del desè aniversari de la Galeria Marimón a Can Picafort i a la Galeria Gosthland de Barcelona.

Juana María Román Piñana

(Cartagena, 1936)

Doctora en medicina, pediatra i pneumòloga, especialista en pneumologia pediàtrica. És acadèmica numerària de la Reial Acadèmia de Medicina de les Illes Balears i també de la Reial Acadèmia Nacional de Medicina. Gran part de la seva carrera professional l'ha desenvolupada a l'Hospital Universitari Son Dureta, en què ha estat directora del Departament de Pediatria des del 1978 fins al 2007.

També ha treballat a hospitals d'Alemanya, Bèlgica, París i Colorado.

Des de 2005 és coordinadora nacional del Grup Asma i Educació de la Societat Espanyola de Pneumologia Pediàtrica. També és fundadora i presidenta de l'Associació Balear d'Asma i Al·lèrgies (1994), entitat que té per objectiu agrupar els malalts al·lèrgics, asmàtics i les seves famílies per ajudar-los a controlar adequadament la malaltia i millorar la seva qualitat de vida, gràcies a la participació en grups de treball i de reflexió sobre l'asma i l'educació de les persones asmàtiques.

És també fundadora i presidenta de la Fundació Amazònia, nascuda a Mallorca l'any 2002, a través de l'associació balear Nins de l'Amazònia, creada el 1994. Aquesta Fundació participa, des de l'inici, en la cooperació internacional a favor de la infància amenaçada dels països en via de desenvolupament per obtenir unes condicions bàsiques de salut que permetin millorar la seva qualitat de vida.

Ha combinat la seva carrera professional amb l'activitat docent com a professora titular de pediatria i també de psicologia clínica a la UIB, la Universitat de Barcelona i a l'Hospital Son Dureta.

Ha estat també ponent destacada en nombrosos congressos científics nacionals i internacionals i la investigadora principal en diferents projectes sobre pediatria i asma.

Ha rebut diversos premis d'investigació d'entitats com l'Associació Espanyola de Pediatria, la Societat Espanyola de Pneumologia Pediàtrica, la Fundació Koch, entre

d'altres. En reconeixement a la seva trajectòria professional hospitalària, l'any 2007, l'Hospital Son Dureta i la Societat Espanyola de Pediatria crearen el Premi Dra. J.M. Román.

D'entre els projectes que duu a terme destaquen la creació del Centre d'Educació del Pacient Asmàtic a l'illa de Cuba. A més, és la promotora del Programa d'Atenció a l'Infant Asmàtic a Balears.

Llorenç Serra Ferrer

(Sa Pobla, 1953)

Es va iniciar com a entrenador de futbol a la Unió Esportiva Poblera, amb la qual va aconseguir dos campionats de tercera divisió i un històric ascens a segona divisió B. L'any 1983 fitxà pel Reial Mallorca, el qual entrenà nou temporades, els anys 80, durant els quals el va ascendir a la màxima categoria del futbol nacional i el va classificar per a la seva primera final de la Copa del Rei amb l'Atlètic de Madrid. A més, fou una llegenda per a l'equip vermell, ja que durant 26 anys ha estat el preparador tècnic que ha aconseguit més victòries al capdavant del Reial Mallorca a la primera divisió. També ha estat entrenador d'altres equips de renom, com ara el Futbol Club Barcelona, el Real Betis Balompié, que classificà per jugar a la Lliga de Campions, i l'AEK d'Atenes.

Els títols que ha aconseguit durant la seva trajectòria esportiva com a preparador tècnic són els següents:

- una Copa del Rei 2005 amb el Real Betis Balompié
- un subcampionat de la Copa del Rei 1997, amb el Real Betis Balompié
- un subcampionat de la Supercopa d'Espanya 2005, amb el Real Betis Balompié
- un subcampionat de la Copa del Rei amb el Reial Mallorca

Joan Veny i Clar

(Campos, 1932)

Lingüista i catedràtic de filologia catalana de la Universitat de Barcelona. A més d'aquesta Universitat, va estudiar a les de Lovaina i Poitiers i és doctor en filologia romànica (1956). Té un prestigi reconegut com a dialectòleg i ha estat capdavanter de la dialectologia catalana arran de l'edició d'Els parlars catalans (1978). S'ha dedicat, a més, a l'edició de textos i a la història de la llengua, especialment a l'etimologia. Ha publicat nombrosos articles sobre lingüística catalana, amb cura especial de la dialectologia mallorquina, però també parant esment en altres dialectes.

Va ingressar a l'Institut d'Estudis Catalans el 1978. Així mateix, ha dirigit l'Atles lingüístic del domini català, que va iniciar Antoni Badia i Margarit, i és, alhora, un dels membres destacats de l'equip de redacció de l'Atlas Linguistique Roman. A més, és responsable de la part catalana de diversos programes internacionals de recerca en l'àmbit de la geolingüística. Cal esmentar també altres obres importants que ha publicat, com ara *Estudis de geolingüística catalana* (1978) i *Introducció a la dialectologia catalana* (1986).